

Cind am văzut fotografia care însoțește aceste rânduri am zîmbit și eu a neîncredere. Cum se poate? Acesta este războinicul Nobby Stiles, omul care a furnizat ziaristilor prezenți la CM 1966 cele mai multe subiecte de comentarii, apărătorul socotit ca cel mai dur și mai neînduplecat cu gлезele adversarilor? Acesta este Nobby Stiles, pachetul acela de nervi din finala „Cupei campionilor europeni” care a-vea totdeauna ceva de spus la deciziile arbitrilor Lo Bello? Acesta este „umbra” lui Eusebio și Uwe Seeler, a lui Artime și Gondet, acesta-i soldatul credincios al baroneților Ramsey și Busby? Nu se poate. E prea puternic „retușul” fotografului, e prea evidentă mina regiei, dornică să ne prezinte un pașnic soț, un soț de maximă disciplină care o secundează

NOBBY STILES

RĂMÎNE UN OM CIUDAT

— docil și atent — pe soția lui la spălatul vaselor! E prea mult! Admitem orice dar nu și această metamorfoză...

Florența „Stadio Comunale”. O oră și jumătate pînă la începerea meciului Iugoslavia — Anglia. Cu o curbă elegantă și nezugomotoasă, autocarul — pe care o etichetă uriașă, acoperind jumătate din parbrizul bombat, cu cuvîntul „Inghilterra” îi atrage îndată atenția — oprește la cîțiva metri de noi, în fața ușii vestiarelor. Campionii mondiali coboară, dezinvolt și calmi, din „Fiatul” alb-roșu. În frunte, Ramsey; al doilea, Stiles... Surizător și destins, clipind amical din spatele unor lentile uriașe, de student în filozofie. Am o primă ezitare. Da, fotografia n-a mințit prea mult. Îl văd pentru prima oară „în civil” pe Stiles. Diferența dintre mijlociul, în armură de atac de pe Wembley și tinerelul în pulover sport, bleumarin, și pantalonj cadri-

lați, cu pantofi de antilopă, tip Varese (o fi vreo simpatie pentru Picchi?) este izbitoare. Onorabilul pășeste alături de Ramsey, discutînd liniștit. Se opresc o clipă pentru a-l saluta pe Greaves, venit în turist, cu soția, la meciul conaționalilor și intră apoi în întunericul cu loarului. Aveam să-l revăd pe micuțul Nobby în timpul meciului, pe banca rezervelor, lîngă Hurst — alt absent dintre campionii mondiali — gesticulînd, chinuindu-se, aplaudînd în funcție de reușitele sau nereușitele colegilor lui.

Trei zile mai tîrziu. Roma. Onorabilul Nobby e din nou în dispozitivul de luptă al echipei Angliei. Cum a pus piciorul pe cea mai de sus treaptă a scării tunelului de la „Stadio Olimpico” am crezut că stadionul s-a prăvălit sub tunetul celor o sută de mii de glasuri, unite într-un cor al dezaprobării, cu tonalitatea maximă a sirenelor și trompetelor, tobelor și petardelor. „Stadio Olimpico” îl primea pe Stiles. Meciurile lui Manchester cu Real și Benfica, cu prim-planurile camerelor de luat vederi, fuseseră fatale lui Stiles... Spectatorul din Roma sau Milano, din Palermo sau Trieste îl văzuse în intimitatea

jocului pe mijlociul nr. 1 al Angliei; cu proteza dentară scoasă, cu părul vîlvoi, cu ochii scoși din orbite și iritați de lentilele aplicate, Stiles a urlat, a protestat, a fost o imagine a disperării și dezaprobării. Acum, cei sosiți la întîlnirea directă cu el nu-i fac rabat. Orice minge ajunge la mijlociul dreapta din echipa Angliei smulge tribunelor același imens, parcă nesfîrșit tunet de fluierături, huiduieli și dezaprobări. Unul contra a o sută de mii! Dar Stiles e de fier. Joacă, joacă, joacă... E peste tot; în atac, în apărare. Face doar un fault. Un fault oarecare. Ce urmează? Vă închipuiți! Dar nici o altă neregularitate nu va mai apare pînă la sfîrșitul întîlnirii. În schimb, parcă Nobby joacă tot mai bine. La fiecare oprire a partidei — dacă se află prin apropierea lui — Bobby Charlton îl bate amical, calmant, pe umăr. Stiles suride și continuă lupta. Sfîrșitul reprizei aduce o reducere a replicilor din tribune; prima jumătate din a doua repriză vine cu aplauze discrete pentru cîteva apariții prodigioase ale lui Nobby în atac iar finalul întîlnirii și drumul lui spre tribună pentru primirea distincțiilor îl redau pe micuțul mijlociul simpatiei publicului. Ciudad personaj acest Stiles! Cînd o fi cu adevărat el? Cînd lustrulește tacimurile, acasă? Cînd aplică, rece, o contră de oțel omului din față? Cînd discută, academic și calm, cu antrenorul său? Sau cînd luptă, cu o splendidă forță împotri-va unui stadion întreg?

Eftimie IONESCU

LUIS ARTIME VEȘNICUL ÎNDRĂGOSTIT DE GOLURI ȘI... DE BANI

Acum cîțiva ani, un tînr urcîndu-se într-un autobuz cerea foarte discret două bilete pentru el și un alt camarad al său, leșiseră de pe terenul lui River Plata și aîndoi căutau să evite privirile celor ce ar fi putut să-i recunoască. Erau jucători de fotbal, se numeau Luis Artime și Marcelo Pagani.

Dar timpul a trecut și în atîtudinea lui Artime s-a sedimentat treptat siguranța, acum el privește pe toată lumea în față iar relațiile dintre fotbalist și conducătorul echipei s-au inversat: astăzi, cel mai respectat este el.

La ora aceasta locuiește și dă interviuri la Junin, într-o casă mare și rece, încă incomplet mobilată, unde acum o lună și-a adus soția și pe cei doi copii. 24 de ore mai tîrziu, avea să plece la Ezeiza de unde un avion l-a transportat mai departe la Sao Paulo. Acolo îi așteptau doi conducători ai clubului Palmeiras, pentru a rezolva anumite probleme comune. „Cînd echipa braziliană Palmeiras a jucat la Montevideo cu Penarol, mărturisește Artime, trei reprezentanți ai clubului brazilian și-au prelungit ruta pînă la Buenos Aires și m-au chemat la telefon. Am convenit să ne întîlnim la hotelul „Continental” pentru a sta de vorbă”. Artime a fost întrebare dacă ar fi dispus să joace la o echipă braziliană, iar el a răspuns afirmativ. („Bineînțeles în cazul cînd îmi va conveni din punct de vedere economic!”), și au hotărît să aștepte pînă cînd Palmeiras își va termina activitatea într-o competiție în care era antrenată, „Cupa Libertadores”. „Cinci sau șase zile după calificarea sau eliminarea noastră, vom lua legătura cu dvs.” i-a promis unul din interlocutori, însuși președintele clubului Palmeiras.

Ca orice fotbalist de renume, Artime este și el un răsăfat al ziarelor, cu toate că el are „un dinte” contra presei și nu se știe să o contrazică ironic... Cum mă iubesc ziarele, oftează Artime, ele înventează pur și simplu pretinse complicații în relațiile dintre mine și conducătorii clubului meu. Adevărul este că împreună cu ei mă închid doar o dată pe an într-o cameră pentru a aranja contractul”. În această întrevvedere anuală, celebrul jucător își apără cu abnegație ceea ce el numește „întreprinderea Luis Artime”. Pînă acum un an, de pildă, reușise să impună lui Independiente obligația de a-i plăti 100.000 de pesos pentru fiecare partidă jucată în străinătate. În ultimul contract anual însă, această clauză a dispărut. Cu toate acestea și în ciuda refuzului său sistematic și categoric de a dezvălui public suma de bani ce o primește lunar, „vox-populi” nu prîdidește de a-l plasa pe Artime în fruntea listei cu jucătorii argentinieni cei mai bine plătiți, alături de Perfumo, Albrecht și Rattin. Cînd a schimbat vechiul său club, River, cu Independiente numai suma de 4.250.000 de pesos se pare că a fost argumentul hotărîtor. Atunci era momentul cînd „întreprinderea Artime” a început să se consolideze. Avea motive să se considere un om fericit.

Astăzi Artime este un om cu avere, asociat al prietenului său nedespărțit Carlos Griguol, la impresariatul a șapte corpuri de clădiri aflate în construcție în orașul Moreno.

Pe terenul de fotbal, Artime apare ca un jucător de talie medie, proporționar (1,74 m; 74 kg) și urmărit întotdeauna de o idee fixă: golul. Cel care avea să devină obsesia apărătorilor și spaima portarilor, în generația actuală din fotbalul argentinian, s-a născut acum 28 de ani în localitatea Mendoza. Puțin timp după aceea, familia sa s-a mutat la Junin. Prima echipă „serioasă” unde este legitimat ca fotbalist va fi Atlanta din Buenos Aires. Au urmat River Plata, Independiente și la ora actuală transferul la Palmeiras pe care directorul său tehnic Alfredo Gonzales îl comenta astfel: „Este un caz foarte rar; nu-i adevărat că ar exista atît de mult interes pentru Artime, nici din partea noastră, nici din partea lui Independiente, pentru a-l vinde. Există însă alte persoane foarte interesate pentru a se face acest transfer”. Și în ziua de 23 mai 1968 transferul s-a definitivat. Cîțiric se prezintă astfel: 30.000.000 de pesos pentru Independiente, 10.000.000 pentru buzunarul lui Artime, care, sarcastic, a aruncat imediat mînușă, presei: „Sînt curios ce-o să mai inventeze ziarele!”, a declarat el. Încă în faza probabilităților acestui transfer, un jucător titular al lui Palmeiras, Ademir da Guia, a fost rugat să-l comenteze:

— Artime? A ridicat acesta din umeri. Dar cine este? Nu știu, nu-l cunosc. Dar cîrînd a avut posibilitatea certă să-i facă cunoștință. După care, într-o eventuală situație similară, Ademir va răspunde cu siguranță:

— Artime? Îl cunosc, desigur. Este un bogătaş care joacă fotbal. Știu despre el că iubește cu frenezie doar două lucruri: golurile și banii.

PE SCURT... PE SCURT... PE SCURT...

• Nici n-a preluat bine destinele echipei Austriei și noul antrenor federal, cehoslovacul Stasny, a și intrat în conflict cu jucătorii selecționați. Faptul s-a produs după meciul amical cu U.R.S.S. (1—3) de la Leningrad. Jucătorii l-au criticat pentru severitatea sa și pentru rigurozitatea antrenamentelor, iar Stasny se plînge de lipsa lor de disciplină și de combativitate

• Două figuri celebre au dispărut din lumea fotbalului internațional: Jose Nazasi, fostul căpitan al echipei Uruguayului-campioana mondială din 1930 și Willy Meisl, un re-putat specialist vinez, ambii decedați recent, primul în vîrstă de 69 ani, al doilea de 75 ani.

• Concursul de pronosticuri din Spania a făcut în sezonul 1967—68 nu mai puțin de 90 de milionari!...

• Federația cehoslovacă a decis să nu trimită în Mexic, la turneul olimpic din care s-a calificat) nici un jucător care a fost selecționat în prima reprezentativă. Aceasta n-ar fi în spiritul turneului olimpic — a

precizat antrenorul federal Marko.

• Otto Gloria este noul antrenor al clubului Napoli. El a plecat după echipă, la New York, pentru a asista la partida amicală Santos-Napoli (4—2).

• Echipa clubului brazilian F. C. Santos și-a terminat turneul în Europa: 2—1 cu Cagliari, 2—0 cu Alessandria, 4—5 cu F. C. Zürich și 3—0 cu Sel. Saragossa. În prezent, formația lui Pele se află în S.U.A., unde a și susținut prima partidă, la

ARBITRI — INSTRUCTORI F. I. F. A. ÎN AFRICA

F.I.F.A. a inițiat o serie de cursuri de perfecționare pentru arbitri din diferite țări. Prin ele se urmărește nu numai ridicarea nivelului de cunoștințe al arbitrilor, dar și realizarea unei unități de interpretare a regulilor de joc, spre a nu se mai înregistra discrepanțele de pînă acum între arbitrajul europenilor și cel al altor continente.

Au fost aleși 20 de arbitri-purtători ai ecusonului internațional de instructori. Printre ei se află și dr. Szilagyi György, președintele Biroului de instructori al Colegiului de arbitri din R.P.U. Ultimul curs pregătitor a fost ținut în Europa în limba germană la Mariazzell, în 1966 unde dr. Szilagyi a susținut referatul: „Despre pregătirea fizică și teoretică”. El a plecat apoi în trei capitale ale țărilor din Africa de Vest, unde a ținut cursuri în limba engleză: Accra (Ghana), Monrovia (Liberia) și Lagos (Nigeria), împreună cu delegatul F.I.F.A., Adolf Lindenberg.

Arbitrilor africani li s-a explicat nu numai regulamentul de joc, cu ultimele interpretări F.I.F.A., dar și modul practic în care trebuie să conducă partidele.

Conferințele, însoțite de filme și chinograme, au fost urmărite cu mult interes de arbitrii tînrului fotbal african. Trimișii F.I.F.A. au vizionat și finala „Cupei Liberiei”, unde au avut prilejul să facă verificări „pe viu” cu arbitrii din Monrovia. De altfel, președintele colegiului de arbitri din această țară poartă numele de „arbitru șef”; el îndeplinește și rolul de observator al celor mai importante meciuri.

În Ghana, György Szilagyi a avut plăcerea să întîlnească un arbitru negru, purtător al ecusonului F.I.F.A. — Frank Mills. Acesta și-a exprimat speranța față de delegatul european ca la viitoarele campionate mondiale să fie invitat și conducător de meciuri din Africa

New York, cu Napoli, de care a dispus cu 4—2. Eroii meciului Pele, bineînțeles, și Altafini.

• Noua ediție a „Cupei campionilor africani” a început, ajungînd în faza sferturilor de finală, în care se vor disputa partidele: Abaluhya F. C. (Somalia) — Mourada (Etiopia), Etoile Filante (Togo) — Conakry II (Guineea), F.A.R. (Maroc) — Kotoko (Ghana) sau Stationery FC (Nigeria). Oryx de Douala (Camerun) — Africa Sport (Coasta de Fildeș) sau Englebert TP (Congo Kinshasa).